

Nový pakt EÚ o migrácii – zamatové kladivo na odmietáčov. Kvóty budú povinné, hra so slovami

Branislav Michalka

9. októbra 2020 ✚ *Politika* ✚ *Migračná kríza*

Odmietachi kvót

Keď v roku 2015 vypukla, alebo bola „vypuknutá“ (to už nech si každý zhodnotí sám) veľká migračná vlna, bezprostrednou príčinou ktorej bola podľa médií občianska vojna v Sýrii, zostala Európska únia prekvapená. Prekvapenie sa však netýkalo náhleho príchodu migrantov, ktorí boli vykresľovaní najmä ako utekajúce rodiny (aby sa z nich nakoniec na fotografiách stali najmä obligátni „mladíci“), ale odporu, ktorí sa vynorili predovšetkým v strednej Európe, proti presúvaniu migrantov zo západnej Európy. Eurobyrokrati šokovane hľadali na politické reprezentácie odmietajúce pro-imigračný ošial liberálnych európskych elít.

Brusel sa pôvodne zrejme domnieval, že všetko pôjde hladko a Európania spracovávaní multi-kulti liberálnou propagandou budú vítať nové formy kultúrneho obohatenia spontánne a všeobecne. Preto si naplánoval, že najprv v roku 2015 presunie 60 000 a neskôr až 120 000 migrantov z Grécka a Talianska, do ostatných štátov EÚ. Nie všetci Európania sa však ukázali byť na výške doby a pokroku. Štáty východnej Európy – Maďarsko, Česko, Rumunsko, Slovensko dávali neustále najavo, že o multikultúrne obohatenie akosi nestoja.

Tento nevhodný a nepokrokový prístup sa podarilo obísť 22. septembra 2015 keď sa Rada EÚ pre vnútorné veci a spravodlivosť rozhodla ignorovať hlasy nepríjemných krajín a použila hlasovací mechanizmus na základe kvalifikovanej väčšiny. Hlasy neposlušných štátov sa stali tým pádom nepotrebné a Únia kvóty schválila ako povinné. Neposlušné štáty však naďalej odmietali kvóty a Slovensko sa obrátilo na Súdny dvor EÚ v Luxemburgu so žalobou na Radu EÚ. K vzbúrencom sa nakoniec pridalo aj Poľsko, ktoré spočiatku hlasovalo za. Naopak, Slovensko z boja trápne zdupkalo, avšak vďaka postojom ostatných štátov V4 sa mu migranti v masovej miere vyhli. Prijalo 16 migrantov.

Väčšinu migrantov nakoniec pohltilo najmä Nemecko. Ale ťažko vlastne povedať kto koho pohltil. Utečenecké tábory praskali vo švíkoch, množili sa zločiny, ale „Mutti Merkel“ sebavedomo vyhlasovala, že „*Nemecko to zvládne*“. Otázne je, čo pod slovom „*zvládne*“ myslela. Za jej mediálnym pokojom sa však skrývala zlosť na Východoeurópanov, ktorí sa postavili na odpor plánom EÚ.

Únia nemienila ponechať túto vzburu bez odvetu. Snažila sa všetkými možnými spôsobmi. Najprv chcela v roku 2016 trestať Európska komisia neposlušné krajiny pokutou až 250 000 eur za jedného migranta, ktorého odmietnu prijať. Taliansky premiér Matteo Renzi sa dožadoval, aby štátom, ktoré odmietnu kvóty odobrali eurofondy. Nič z toho sa však nepodarilo presadiť. Nakoniec Európska komisia aspoň zažalovala Poľsko, Česko a Maďarsko za odmietnutie kvót. Súdny dvor pochopiteľne dal za pravdu EK (2. apríla 2020) a pochopiteľne horeuvedenú slovenskú, ako aj maďarskú žalobu, zamietol. Praktický dosah rozsudku na

aktuálne prijímanie migrantov, bol v podstate nulový, keďže program kvót už skončil (26. septembra 2017), ale bolo to nutné rituálne víťazstvo, ktoré malo opäť ukázať prstom do strednej Európy: *hic sunt leones*, tam sa končí pravá „európska kultúra“. A hlavne to bola významná zbraň do budúcnosti, na ktorú sa EK už pripravovala.

Plávaj ticho, plávaj pomaly...

Brusel, Nemecko a Francúzsko, hlavné motory pro-imigračnej európskej politiky, nakoniec pochopili, že než ísť s bubnom na zajace, bude lepšie počkať na vhodnú príležitosť a naservírovať kvóty postupne. Najlepšie samozrejme vtedy, keď sa závislosť na financiách prichádzajúcich z Bruselu prehĺbi. Taká situácia nastala pravdepodobne teraz, cez koronakrízu.

V roku 2017, po tom ako Súdny dvor zamietol slovenskú a maďarskú žalobu, sa EÚ tvárila ústretovo a zhovievavo. Začalo sa hovoriť o dobrovoľnosti presídľovania. Komisár pre migráciu Dimitris Avramopoulos povedal, že „*preferuje dialóg pred sankciami*“ a že: „*Teraz je tu šanca znovu začať spolupracovať. Rozsudok predstavuje ďalšiu príležitosť ukázať solidaritu. Dúfam, že ju využijú*“. Krajiny, ktoré by sa do nej zapojili mali počítať s finančnou pomocou EÚ. Ústretová reakcia sa však nedostavila. Krajiny V4 na samite v júni 2018 opäť striktne odmietli automatický mechanizmus prijímania migrantov a hovorili o „*flexibilnej solidarite*“.

Na prvý pohľad sa zdalo, že EÚ kapitulovala a s „*flexibilnou solidaritou*“, aspoň pre V4, sa zmierila. To však bola len ilúzia niektorých euroskeptikov a taktika eurooptimistov. V skutočnosti Brusel čakal na svoju príležitosť. Prvé náznaky opätovného presadzovania povinnej relokácie migrantov prišli pred rokom. Francúzsky prezident Macron v septembri 2019 oživil myšlienku povinných kvót s tým, že „*potrebujeme automatický európsky mechanizmus na prijímanie migrantov*“. Macron obnovil aj myšlienku, že neposlušné štáty by mali byť „*postihované*“. Pred rokom sa pridali k Francúzsku ešte Nemecko, Taliansko a Malta. Tieto návrhy však nevzbudili pozitívne reakcie ani medzi nemeckými politikmi, nieto ešte stredoeurópskymi.

Prešlo však pol roka a situácia sa začínala meniť. Vypukla koronakríza a dokonale zamestnala pozornosť obyvateľov EÚ. V pandemickej panike zanikol rozsudok Súdneho dvora z 2. apríla 2020, ktorý stanovil, že Poľsko, Česko a Maďarsko odmietnutím kvót porušili právo EÚ. Toto rozhodnutie, podľa autorky Judith Bergmanovej z *Gatestone Institute* „*účinne odstraňuje zvrchovanosť členských štátov EÚ pri prijímaní vlastných rozhodnutí, týkajúcich sa dodržiavania verejného poriadku, práva a národnej bezpečnosti v súvislosti s migračnou politikou*.“ To však v apríli nikto neriešil.

Naopak, ľudia uverili informačnému spamu, podľa ktorého krátkodobé uzavretie hraníc počas koronakrízy, znamená návrat národných štátov a zlyhanie EÚ.

Ak však niekto uveril tomu, že by globalisti vzdali boj proti suverénnym štátom kvôli koronavírusu, o ktorom zrejme vedľa viac ako nám povedali, tak bol veľmi naivný. Globalizačné procesy sa plánujú celé desaťročia a nerušia sa kvôli, z hľadiska dejín, smiešnemu vírusu.

Recyklácia legislatívneho odpadu

Kým sedeli Európania zavretí doma, nosili poctivo rúška a ťukali sa laktami, zo strachu pred všadeprítomným vírusom, tak Európska komisia nespala, ale pripravila nový návrh európskej migračnej

politiky. Kompromitujúce slovo „kvóty“ boli tentokrát prezieravo vynechané a začalo sa používať nové slovné spojenie – povinná solidarita. Pôvodne mala byť nová koncepcia predstavená už vo februári, ale korona ju zabrzdila. Bola či nebola to náhoda? To asi tak ľahko už nezistíme.

Medzitým zaznel rozsudok z apríla, ktorý dal komisii do ruky silnú nátlakovú právnu zbraň. Zároveň sa komisia rozhodla odstrániť právnu prekážku, ktorá jej zavádzala pri efektívnom riadenom multikultúrnom obohacovaní – Dublinské nariadenie z roku 1990. Podľa jeho pravidiel sa žiadateľ o azyl nemôže z prvej krajiny, kde príde na územie EÚ a požiada o azyl, presunúť do inej. Šéfka komisie von der Leyenová povedala: „*Zrušíme dublinské nariadenie a nahradíme ho s novým systémom riadenie migrácie v EÚ.*“ To už začínalo byť jasné, že kvóty, s ktorými niektoré štáty vyrazili dvere, sa vrátia oknom. A zabalené do celofánu.

Bolo nutné ešte dodať citové rozrušenie, ktoré uspôsobuje davy k prijatiu vecí, v triezvom stave neprijateľných. Požiar v utečeneckom tábore Moria, ktorý však založili samotní migranti (maloletí Afgánci), bol využitý na emotívne zdôvodnenie prečo už konečne treba prijať nový pakt. Pôvodne mal byť prijatý až 30. septembra 2020 ale pod dojemom požiaru presunuli prijatie na 23. septembra. Podpredseda EK Margaritis Schinas dramaticky oznamoval: „*Moria je silná pripomienka toho, že sme vyčerpali čas, v ktorom sa dá bývať v nedostavanom dome.*“ Vyzerá to tak, že na budúci rok sa Brusel náš spoločný domček zrejme pokúsi „*dostavať*“.

Zatiaľ komisia predstavila nový pakt, ktorý pracuje salámovou metódou na tom, aby sa dosiahlo to, čo v roku 2015 dosiahnuté nebolo ani hrozbami. Pojem „*povinných kvót*“ bol nahradený oveľa širším a na prvý pohľad nič nehovoriacim „*povinným príspevkom k spoločnému úsiliu*“. Na vysvetlenie je dodané, že každý štát „*bez výnimky*“ bude musieť v čase krízy prispieť k stabilite celého systému. No a navyše tu máme hneď krízy dve – koronakrízu a očakávanú/plánovanú krízu migračnú. Preto „*výnimky*“ tým viac neprichádzajú do úvahy. Ako povedal aj slovenský minister zahraničných vecí Korčok, koronakrízu treba vnímať ako šancu. To isté si myslí určite aj komisia.

Pakt o migrácii stojí na troch pilieroch:

efektívnejší a rýchlejší úradný postup pri vstupe migrantov

(Otázne je či bude efektívnejší a rýchlejší v prijímaní alebo vo vracaní migrantov)

solidarita bez výnimky – čiže každý štát bez výnimky bude musieť prispieť k stabilite celého systému

(Čiže povinné kvóty sú späť len popísané inou formou, ako nižšie uvidíme)

strategické plánovanie migrácie, aby sa národné migračné politiky nerozhádzali v zásadných otázkach

(Migrácia sa teda bude plánovať, nie odmietať, čo tiež neveští nič dobrého).

Môžete si vybrať, ale je to povinné

Čo teda bude Brusel od štátov vyžadovať povinne? V prvom rade si treba uvedomiť, že po odznení rozsudku z apríla to bude už **len povinne**. Čiže otázka nestojí či áno alebo nie, ale čo. Komisia hovorí o „*systéme flexibilných príspevkov*“. Príspevkom však nemyslí komisia primárne príspevok finančný. Aj keď aj na ten

môže dôjsť. Dokument hovorí, že príspevok môže mať podobu relokácií, čiže prijímania migrantov z krajiny prvého príchodu, či prebratie zodpovednosti za návrat tých, ktorí nárok na azyl nemajú alebo iných „*rôznych formami operačnej podpory*“. Čo tiež nie je presne špecifikované. Isté je len jedno – bude to povinné.

Ako však bude vyzeráť také „*prebratie zodpovednosti za návrat*“? V prvom rade je zarážajúce, že migranta, ktorý nemá právo na azyl proste neotočia práve v onej prvej krajine a nepošlú naspäť. Ako môže prebrať druhá krajina „*zodpovednosť*“ za návrat migranta v inej krajine? Má tam vyslať svoje policajné alebo vojenské orgány? Alebo stačí poslať peniaze? To však predtým nestačilo. Štáty V4 chceli v minulosti finančne aj organizačne prispievať na území prvej krajiny. EK s tým však spokojná nebola. Realita bude skôr taká, že týchto migrantov si bude musieť druhá krajina zobrať na svoje územie a odtiaľ sa postarať o ich návrat. Čiže, migranti budú možno nakoniec de facto relokovaní či bude krajina chcieť alebo nie.

A návrat? Skúste ho vybaviť, keď vám za chrbtom stoja hordy mimovládok s dobre zaplatenými právnikmi a rôzne ľudskoprávne kliky, neustále masírujúce cez médiá verejnú mienku. Vrátiť migranta späť je ťažšie než sa zdá a vrátiť ho z vnútrozemia je ťažšie, ako z prímorského štátu. To dobre vedia štáty ako Taliansko alebo Nemecko, na ktorých území sa potulujú stovky, možno tisíce ilegálnych migrantov, ktorých totožnosť nikto nepozná.

O tom, že staré dobré kvóty sú späť pod iným názvom svedčí aj fakt, že „*férový pomer*“ národného príspevku (nie sú myslené len financie) vo „*vybranej forme*“ (čiže buď relokácia alebo prevzatie zodpovednosti za vrátenie) sa bude vypočítavať na základe počtu obyvateľov a HDP. Podobne sa určovali aj kvóty. A pozor, návraty inak readmisie, by mal po novom riadiť novovytvorený post Koordinátora EÚ pre návraty a opierať by sa mal o sieť národných kontaktných zástupcov. Čiže slovenskí zástupcovia budú robiť to, čo im prikáže Veľký koordinátor z Bruselu. A načo vlastne potrebuje národných zástupcov, ak by tí nemali dohliadať na návrat z vnútrozemskej krajiny, ale z krajiny prvého kontaktu? Čiže migranta si pravdepodobne odvezieme domov a potom sa bude riešiť jeho možný návrat.

A plán sa naplní...

Ale možno je to všetko len zbytočná obava a nakoniec to spraví trocha peňazí zo štátneho rozpočtu. Lenže kto zaručí trvalosť takýchto pravidiel? Vieme dobre ako pracuje Brusel, s akou trpezlivosťou neustále presadzuje svoje plány napriek názorom národných vlád a národov samotných. Ak dokázala komisia hodiť za hlavu Dublinský dohovor, tak čo jej bude brániť, aby zmenila pravidlá za chodu a nakoniec pod dojmom nejakej ďalšej „krízy“ upravila „solidaritu“ tak, že povinné budú z časti aj relokácie a z časti aj readmisie?

Pretože tretí pilier nového paktu je najlepším potvrdením toho čo Brusel vždy chcel a vedel – plánovania. A plánovať, to vždy pre Brusel znamenalo regulovať, normovať, unifikovať a manipulovať. Zmeniť pravidlá potom, keď už budú štáty totálne závislé na európskych dotáciách po koronakríze a skorumpované vlády budú potrebovať peniaze na udržanie životnej úrovne obyvateľstva, to bude pre eurobyrokratov hračka. Dokázali to už stokrát.

Ak je „*plánovanie migrácie*“ pilierom paktu, tak plánovač iste urobí všetko pre to, aby mu jeho plány nepokazili malé štáty v strede Európy. Tentokrát migráciu a kultúrne obohatenie naplánuje lepšie a efektívnejšie.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/novy-pakt-eu-o-migracii-zamatove-kladivo-na-odmietacov-kvoty-budu-povinne-hra-so-slovami/>